

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Vše plyne správným směrem

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 18.03.2026 0:00, Datum importu: 18.03.2026 0:11, Zdroj: Vlasta, Autor: Hana Halfarová, Rubrika: Rozhovor, Strana: 14, Periodicita: Týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 1 009 876 Kč, GRP: 1,4, OTS: 125 948, Prodaný náklad: 21 581, Tištěný náklad: 32 529, Čtenost: 125 948, Plocha: 196836 mm²
Kamila JANOVIČOVÁ

Do povědomí televizních diváků se dostala jako Anička z Tajemství staré bambitky. Kamila Janovičová je ale hlavně oceňovaná divadelní herečka, které sedí i těžké role vášněmi zmítaných žen. Nebojí se ani facek při zkoušení, aby pak byla v roli věrohodnější.

Povídaly jsme si právě o emocích na jevišti, ale i v osobním životě.

Setkaly jsme se na konci února v ostravské kavárně hned po její zkoušce.

V generálovém týdnu zkoušela v **Národním divadle moravskoslezském (NDM)** náročnou hru Bůh, která se týká eutanazie.

Krásná kytička!

Koupila jsem si ji cestou za vámi, abych si udělala radost. A už jsem si objednala kakao, to mě taky povzbudí! Až se pak rozloučíme, zase se půjdu učit text a dělat změny změn... Prostě náročný týden.

Děkuju, že jste si v něm našla čas i na Vlastu. O čem konkrétně Bůh je?

Hlavní postavou je osmasedmdesátiletý muž, kterému před třemi lety zemřela žena a který už nechce dál žít. Na jevišti se koná zasedání etické komise, která by měla rozhodnout, zda může zdravý člověk žádat o eutanazii. Diváci si vše vyslechnou, a protože se během představení stanou také členy komise, o pauze hlasují, zda by mu usmrcení na jeho vlastní žádost dovolili (v ČR je eutanazie protiprávní a je považována za vraždu, pozn. aut.).

Koho hrajete?

Členku etické komise - lékařku, která je proti eutanazii, naopak je zastánkyní paliativní medicíny. Chce, aby se investovalo do péče o nevyléčitelně nemocné, kteří by měli umírat důstojně.

Vy osobně byste to hlavní postavě dovolila?

Když se chce zabít, ať je to raději za lékařské asistence, než aby skákal z mostu nebo třeba naboural do jiných aut, přičemž by ohrozil další lidské životy. Na druhou stranu, co když pak bude chtít eutanazii zdravá dvacetiletá žena jen proto, že jí nešťastná láska zlomila srdce? Stejně těžké otázky si vlastně klade i moje postava.

To jsme tedy začaly ztěžka...

Mně už to ani nepříjde. Jak v tom žiju dva měsíce a texty omíláme pořád dokola, jdou emoce trochu stranou.

Každopádně jste mě navnadila, na Boha si určitě zajdu. V lednu jsem vás viděla v premiéře Dostojevského Idiota, kde

hrajete hlavní ženskou postavu Nastasju Filipovnu. Četla jsem, že i toto zkoušení bylo pro vás náročné, ale krásné.

Bylo krásnější, než jsem doufala, a náročnější, než jsem si myslela. Hlavně v tom, abych se dostala na její nejspodnější vrstvu. Kdo Nastasja Filipovna skutečně je a co cítí, když pohoršuje ostatní, kterých si nevází. A ještě míň si váží sama sebe. Navenek tvrdá, uvnitř křehká a zraněná. Místo toho, aby se léčila, rozhodne se ubližovat ostatním.

Jak si k tak složitým a rozporuplným postavám hledáte cestu?

U všech postav si ji hledám víceméně až do generálek. Když jsou méně složité, jdu klidně a pomalu. U Nastasji Filipovny jsem měla pocit, že musím spěchat, abych vyzkoušela co nejvíc hereckých poloh. S Peťou Panzenbergerem (v roli jejího partnera Rogožina, který ji nakonec z vášně zavraždí, pozn. aut.) jsme si během zkoušení dokonce dávali facky, abychom našli způsob, jakým jsou naše postavy schopny navzájem komunikovat. Na jevišti jsme spolu vlastně pořád, ale pořádný dialog nevedeme ani jeden. Facky nakonec neprošly přes pana režiséra, cha cha, který řekl, že energie mezi námi je čitelná i bez bití.

Má pravdu, mě z vás až mrazilo. Co k Nastasji Filipovně cítíte?

Hlavně lítost. Chtěla bych jí dopřát to, po čem touží. Obejmout ji a říct jí „Nemůžeš za to, že tě někdo v mládí rozbil!“ (byla zneužívána svým opatrovníkem Tockim, pozn. aut.). A že to, jak se chová, není řešení, ale cesta do pekel. Nakonec zemřela rukou Rogožina, ale dovedla se k tomu sama, mohla včas odejít s knížetem Myškinem a tím se zachránit.

V čem Idiot nadčasově přitáhne současné publikum?

Každý si z něho vezme něco trochu jiného, ale pojítkem je obraz společnosti, kterou ukazuje v její povrchnosti. Jak každý nosí svoje brnění a zároveň má strach ukázat, co pod ním skrývá. A ten jeden, který si to dovolí a stojí za svou pravdou a autenticitou, je lynčován a vysmívají se mu. Každá hra, která se uvádí padesát a více let, má své vlny, kdy se realitě více či méně přibližuje. Pamatuju si, jak jsme na škole se spolužáky četli Čapkovu hru Ze života hmyzu. Tehdy jsme se divili, jak už je stará a proč ji uvádět? Když jsem ji viděla znovu před pár dny, říkala jsem si „Doprčic, to je zase tak aktuální!“ Myslím, že podobný osud má i Idiot.

Vzala jste si z Nastasji Filipovny něco do života? Ptám se proto, že dřívější role Nory ve stejnojmenném Ibsenově intimním dramatu o odcizení muže a ženy vás vedla k zamýšlení se nad vztahy. Vašimi slovy, jak nebýt ta hodná holka, co je vždy po srsti a všem vyhoví, a to i manipulátorovi, se kterým žije.

Promiňte, že se teď asi nepochopitelně směju... Vysvětlím vám to. Poté, co jsem přesvědčivě říkala všechny ty velké pravdy, jsem se sama ocitla v ročním vztahu plném manipulace. Narazila jsem na tvrdou realitu, ve které jsem byla dlouho za poseroutku.

Ani vaše Nora vám v tom nepomohla?

V umění jsem útěchu nehledala. Tak moc jsem se chtěla zachránit! Především jsem bojovala s tím, jestli si vůbec můžu dovolit z toho vztahu odejít... Nakonec se mi to podařilo loni v červnu. V létě jsem byla ještě zlomená, ale hodně mi pomohlo odjet na Madeiru a dva týdny tam chodit pěšky.

S kamarádkou, která byla rozbitá rozchodem po deseti letech, jsme ušly necelých dvě stě kilometrů. Poté jsme se shodly, že nejlepší dovolené na světě jsou ty chodící, takže letos spolu chceme projít jihozápad Irska. A taky že už jsme v půli cesty k psychickému uzdravení. Teď už je mi mnohem líp, ale ještě chvíli žádný vztah hledat nebudu.

Jste už schopna nějaké sebereflexe?

Ještě nevím, co chci, ale vím přesně, co už nikdy nechci.

A to je co?

Jak to jen říct stručně a výstižně? Asi sebestředného kretěna. Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku k sobě. Po tom toužím. Protože pokud žiju s člověkem, vedle něhož se nenávidím, ubližuju sama sobě... Teď nevím, jestli mám brečet, protože se z toho ještě hojím, nebo se tomu už jen smát?

Možná stačí se jen pousmát.

To bývá dobrá známka toho, že jste na cestě ke zdravému odstupu a možná i nadhledu.

Souhlasím. Protože pokud si tohle nezpracujete, může se vám to vrátit s někým jiným. A pokud dalšího manipulátora nerozpoznáte včas, můžete takový vztah prožívat znovu, což opravdu nechcete.

Zmínila jste Irsko - irský folklor a keltská kultura jsou vaše lásky od dětství. Vzpomenete si na nějaký iniciační zážitek, třeba když jste tam byla poprvé?

Poprvé mě tam vzala babička na svátek sv. Patrika, byl to dárek k mým patnáctinám. Moji starší sestru, která v tom věku milovala Paříž, zase vzala tam. Pro mě veliký zážitek, byť jsem tehdy nezažila každodenní Irsko. Dodnes si pamatuju na jeden okamžik, kdy na kaluži plaval uschlý list, dívala jsem se na něj a plná emocí mu řekla: „Závidím ti, že ses narodil a umřel v Irsku.“ Když jsem tam byla podruhé, pamatuju si, jak jsem stála v tamní hospodě, kde hrála živá muzika a celá hospoda zpívala.

Rozplakala jsem se štěstím, protože jsem se tam cítila jako doma. No a pak jsem se tetelila blahem, když se mě turisté na ulici ptali na cestu, protože si mysleli, že jsem místní.

To už jste měla vlasy narezato! Rodiče vám v patnácti dovolili obarvit si své plavé blond?

Neptala jsem se jich, cha cha! S kamarádkou jsme se obarvily na táboře šamponem z drogerie, který jsme si koupily na výletě do města. Zatímco na její tmavě hnědé vlasy černá vůbec nechytla, moje hlava úplně zářila!

Když jsem po návratu vyšla z autobusu, naši mě nepoznali. Byli překvapení, ale ne šokovaní. A mamka to, myslím, okomentovala slovy „Budeš si muset začít malovat oči!“, protože mi v té výrazné oranžové barvě zapadly.

Byli vaši tolerantní i v jiných věcech?

Naprosto! Kdybych neměla tolerantní rodiče, divadlo bych asi nedělala. Některým spolužákům z dramaťáku to jejich rodiče vyloženě zakázali s tím, že musejí jít nejdřív na gymnázium nebo jinou střední školu, která má smysl a dává naději na normální budoucnost. Až pak si můžou zkusit herectví, ale to je do té doby prý určitě přejde... Naši byli úplně opak a podporovali mě ve všem, co jsem chtěla dělat. V patnácti jsem je dokonce testovala, když jsem se jich ptala, co by dělali, kdybych byla lesba, protože jsem chtěla vědět, jak by reagovali. Reagovali tak úžasně, až mi bylo skoro líto, že lesba nejsem.

K té toleranci - při fotografování k rozhovoru vám bylo v jednu chvíli vidět tetování. Říkala jste mi, že se váš slovenský dědeček nesmí dozvědět, že máte kérku.

Jestli tohle v rozhovoru zůstane, tak mu ale Vlastu nemůžu donést, cha cha! Tatínkova rodina pochází ze Šarišska, z úplného východu Slovenska. A devětaosmdesátiletý děda Východňár si prostě myslí, že tetování lidé patří do vězení. No, co s tím nadělám...

Můžu vědět, co máte vytetovaného?

Zahlédla jsem jen kousek ve výšce žeber a je to tedy dost velké!

Je to abstrakce, která souvisí s mými dvěma nejoblíbenějšími texty - se Slavíkem a růží od Oscara Wilda a s Tracyho tygrem od Williama Saroyana. Téma mi zpracovala skvělá tatérka Tereza Šťastná z Olomouce, jejíž specifický rukopis se mi moc líbí.

Po roce a půl mi původní motiv kolibříka ještě dodělávala, takže z toho vznikl vesmír.

Občas trpím úzkostmi a své stavy se snažím vnímat jako počasí, jako bouřku - když může přijít, může taky odejít. K tomu se potřebuju fyzicky držet něčeho vizuálního, abych se tím uklidňovala, takže tetování je takový můj hromosvod. Když vznikalo, byla jsem šťastná. A když zrovna nejsem, držím se za pravý bok a koncentruju se na to, že ten stav zase přejde.

To je inspirativní přístup! O tetování uvažuju od svých čtyřicátin už skoro deset let. Že by za rok jako dárek ke kulinám?

Deset let jsem řešila, co si nechám vytetovat, a dalších deset let kam, takže vám rozumím. Nakonec jsem se rozhodla mít tetování na straně přes žebra, přestože se říká, že to tam bolí nejvíc. Je to ale místo, které většinou dokážeme zakrýt kostýmem. Říkala jsem si, že budu-li mít někdy hodně odhalené tělo, bude to v natolik moderní hře, že by tetování nemělo vadit. A v historické inscenaci, kde by vadilo, přece nebudu mít odhalená žebra. A bum! V Idiotovi mám na sobě hned první kostým s nahými zády! Snažím se to sice různě maskovat, ale pozorný divák si všimne.

Mně to ale vůbec nevadilo! Z fotografování pro Vlastu mi utkvěl ještě jeden okamžik. Fotograf Jiří Zerzoň vám průběžně ukazoval snímky ve foťáku a vy jste se divila, že už vůbec nevypadáte jako dívka, ale jako mladá paní. Prožíváte nějak svoje Kristovy roky?

To ani ne, myslela jsem to čistě vizuálně.

Vidím, jak se měním, a беру to jako výzvu. Je pro mě důležité naučit se stárnout, protože nesouhlasit se svým věkem a nepřijmout ho je cesta do depresí. Proč bych tohle měla dělat sama sobě?!

Někdy je těžké být upřímná sama k sobě. Když jsem se ptala režisérky Lenky Jaborské, naší společné dobré známé, jaká vlastně jste, napsala mi krásnou větu: „Kamča je srdečná, poctivá a upřímná až do nebe.“ V jednom rozhovoru jste říkala, že upřímnost by měla jít ruku v ruce s citlivostí.

Lenky si moc vážím a je pro mě krásné, co vám napsala. A k té citlivosti - vždycky když jsme se hádali s bývalým, ptala jsem se ho, proč je na mě tak zlý? Pokaždé mě šlehl svým argumentem: „Já nejsem zlý, já jsem upřímný!“ Víc už to asi není potřeba rozvádět.

Rozumím. V letošní sezoně účinkujete poprvé na rodinných koncertech Janáčkovy filharmonie Ostrava, které právě Lenka režíruje. Hrajete Karlu, sestřenku Vládi Janáčka a tedy neteř Leoše Janáčka, a my jsme si vás celá rodina rychle oblíbili.

To mě moc těší! Celý ten projekt je nádherný. A když děti přijdou občas v minifráčku, můžu na nich oči nechat! Je krásné, jak se pro ně staly nedělní koncerty velkou událostí, kdy si jdou poslechnout klasickou hudbu. Dost to prožívám, jsem totiž citřa, kterou třeba smyčce vždycky rozpláchnou.

Já tuhle slzela dojetím, když operní pěvkyně Johana Černohorská zpívala ústřední melodii z Krkonošských pohádek. Jedenáctiletá dcera mi pak šeptala: „Mami, to dáš!“

Chápu vás, taky jsem měla na krajíčku. A to jsem byla na jevišti, kde vás to tolik nedojímá, protože se musíte soustředit na roli.

Když jsme u těch dětí, překvapilo mě, že už přes deset let děláte vedoucí na letních dětských táborech!

Bohužel už nedělám. Vyměnil se hlavní vedoucí, který si na mou pozici vzal svou kamarádku. Mívala jsem na starost celotáborový program, hrozně mě to bavilo a naplňovalo. Dávala jsem do toho kus sebe, takže mi zlomilo srdce, že jsem musela odejít. Na druhou stranu, jedny dveře se zavřou a druhé otevřou. Tím, že jsem loni nebyla na táboře, jsem mohla odjet na Madeiru, která pro mě byla v tu dobu důležitější. Prožít svůj smutek tam než ho kvůli táboru potlačit a pak se vrátit domů, kde by na mě čekal nezpracovaný. Letos mě přátelé lákají na měsíc do Japonska, kam bych jet nemohla, kdybych musela dál organizovat tábory. Myslím, že vše plyne správným směrem.

Jako rodačku z Českých Budějovic, která žije mezi Ostravou a Opavou, mě samo sebou zajímá, proč jste se odtud vrátila do rodné Ostravy? V Jihočeském divadle jste měla čtyřleté angažmá hned po studiu na DAMU.

Zdá se, že pro nás obě platí cimrmanovské „V Českých Budějovicích by chtěl žít každý... tedy kromě mě!“, cha cha! V Budějovicích se žije nádherně, ale dostala jsem nabídku angažmá v Ostravě (od roku 2021 je ve stálém angažmá činohry **NDM**, pozn. aut.). K tomu jsem se v Ostravě zamilovala, což sice záhy skončilo, ale už jsem tu zůstala. Taky se mi stýskalo po rodině, přece jen jsem byla pryč osm let. Obě babičky už byly v pokročilém věku, chtěla jsem být s nimi víc a jsem moc ráda, že jsem si je ještě stihla užít... Po maturitě jsem odcházela do Prahy s tím, že se už nikdy nevrátím, protože jsem Ostravu vnímala jako stokrát prozkoumanou díru. Za těch osm let se ale kulturně proměnila natolik, že jsem z toho byla po návratu úplně paf! V ostravském divadle je mi dobře a vážím si toho, že můžu pracovat v netoxickém prostředí, což není u divadel úplná samozřejmost. Na druhou stranu nechci, aby tohle angažmá bylo moje poslední. Cestu jinam teď nehledám, a jestli ta změna někdy přijde, tak přijde. Nevadilo by mi přesunout se do Prahy, ale nechci tam jen proto, abych byla v hlavním městě. Musela bych v té změně vidět smysl.

Kamilo, děkuju za tak otevřený a místy intimní rozhovor, mile jste mě tím překvapila.

Nevidím důvod mlčet o svém soukromí, i když to nemusí být vždy příjemné. Říkat věci jinak, než jsou, je pro mě ale ztráta času. Moje cesta je teď být sama sebou. Když nebudu, zaujmu lidi kolem sebe jen tím, jaká se navenek dělám, a ne tím, jaká doopravdy jsem.

Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku k sobě. KAMILA JANOVIČOVÁ (33) * Divadelní i

filmová herečka. Stále angažmá má v **NDM** v Ostravě. Spolupracuje s Janáčkovou filharmonií. * Jako mladý talent získala Cenu Thálie 2024 (kategorie pro činoherce do 33 let). Za hlavní roli v Noře má Cenu Jantar 2023. * Hraje v pohádkách Tajemství staré bambitky, filmu Spolu, thrilleru Samhain, seriálu Zoo... * Absolventka Janáčkovy konzervatoře a DAMU. * Pochází z Ostravy, kde žije. * Miluje cestování a irskou kulturu, její masožravá rostlina se jmenuje Vlastička.

Autor fotografie: FOTO JIŘÍ ZERZOŇ

Popis fotografie: 1, 2 Jako Nastasja Filipovna v Idiotovi 3 Ve hře Nora excelovala v hlavní roli, na fotce s Petrem Panzenbergerem (daniela v 2024) 4 V roli Karly na rodinných koncertech JFO 5 Ve filmu Spolu (2022) hraje sestru autisty v podání Štěpána Kozuba 5

Autor fotografie: FOTO MARTIN KUSÝN A ARCHIV K. JANOVIČOVÉ

Popis fotografie: 6 Z pěší poznávačky Madeiry (2025) 7 Se sestrou Julií a Cenou Thálie, ve vlaku domů den po předávání cen (2024) 8 V milovaném Irsku (2023)

Vše plyne správným směrem

Do povědomí televizních diváků se dostala jako Anička z Tajemství staré bambitky. Kamila Janovičová je ale hlavně oceňovaná divadelní herečka, které sedí i těžké role vášněmi zmítaných žen. Nebojí se ani facek při zkoušení, aby pak byla v roli věrohodnější. Povídalý jsme si právě o emocích na jevišti, ale i v osobním životě.

TEXT HANA HALFAŘOVÁ FOTO JIŘÍ ZERZOŇ

Setkaly jsme se na konci února v ostravské kavárně hned po její zkoušce. V generálkovém týdnu zkoušela v Národním divadle moravskoslezském (NDM) náročnou hru Bůh, která se týká eutanazie.

Krásná kytička!

Koupila jsem si ji cestou za vámi, abych si udělala radost. A už jsem si objednala kakao, to mě taky povzbudí! Až se pak rozloučíme, zase se půjdu učit text a dělat změny změn... Prostě náročný týden.

Děkuju, že jste si v něm našla čas

i na Vlastu. O čem konkrétně Bůh je?

Hlavní postavou je osmasedmdesátiletý muž, kterému před třemi lety zemřela žena a který už nechce dál žít. Na jevišti se koná zasedání etické

komise, která by měla rozhodnout, zda může zdravý člověk žádat o eutanazii. Diváci si vše vyslechnou, a protože se během představení stanou také členy komise, o pauze hlasují, zda by mu usmrcení na jeho vlastní žádost dovolili (v ČR je eutanazie protiprávní a je považována za vraždu, pozn. aut.).

Koho hrajete?

Členku etické komise – lékařku, která je proti eutanazii, naopak je zastávkyní paliativní medicíny. Chce, aby se investovalo do péče o nevléčitelně nemocné, kteří by měli umírat důstojně.

Vy osobně byste to hlavní postavě dovolila?

Když se chce zabít, ať je to raději za lékařské asistence, než aby skákal z mostu nebo třeba naboural do jiných aut, přičemž by ohrozil další lidské životy. Na druhou stranu, co když pak bude chtít eutanazii zdravá dvacetiletá žena jen proto, že jí nešťastná láska zlomila srdce? Stejně těžké otázky si vlastně klade i moje postava.

To jsme tedy začaly ztěžka...

Mně už to ani nepřijde. Jak v tom žiju dva měsíce a texty omílám pořád dokola, jdou emoce trochu stranou.

Každopádně jste mě navnadila, na Boha si určitě zajdu. V lednu jsem vás viděla v premiéře Dostojevského Idioty, kde hrajete hlavní ženskou postavu Nastasju Filipovnu. Četla jsem, že i toto zkoušení bylo pro vás náročné, ale krásné.

Bylo krásnější, než jsem doufala, a náročnější, než jsem si myslela. Hlavně v tom, abych se dostala na její nejspodnější vrstvu.

Kdo Nastasja Filipovna skutečně je a co cítí, když pohoršuje ostatní, kterých si nevadí. A ještě mň si váží sama sebe. Navenek tvrdá, uvnitř křehká a zraněná. Místo toho, aby se léčila, rozhodne se ublížovat ostatním.

Jak si k tak složitým a rozporuplným postavám hledáte cestu?

U všech postav si ji hledám víceméně až do generálek. Když jsou méně složitě, jdu klidně a pomalu. U Nastasji Filipovny jsem měla pocit, že musím spěchat, abych vyzkoušela co nejvíc hereckých poloh. S Petrou Panzenbergerem (v roli jejího partnera Rogožina, který ji nakonec z vášně zavraždí, pozn. aut.) jsme si během zkoušení dokonce dávali facky, abychom našli způsob, jakým jsou naše postavy schopny navzájem komunikovat. Na jevišti jsme spolu vlastně pořádku, ale pořádný dialog nevedeme ani jeden. Facky nakonec neprošli přes pana režiséra, cha cha, který řekl, že energie mezi námi je čitelná i bez bití.

Má pravdu, mě z vás až mrazilo. Co k Nastasji Filipovně cítíte?

Hlavně lítost. Chtěla bych ji dopřát to, po čem touží. Obejmout ji a říct jí „Nemůžeš za to, že tě někdo v mládí rozbil!“ (byla zneužívána svým opatrovníkem Tockim, pozn. aut.). A že to, jak se chová, není řešení, ale cesta do pekel. Nakonec zemřela rukou Rogožina, ale dovedla se k tomu sama, mohla včas odejít s knížetem Myškinem a tím se zachránit.

V čem Idiot nadčasově přitáhne současné publikum?

Každý si z něho vezme něco trochu jiného, ale pojítkem je obraz společnosti, kterou

Kamila
JANOVÍČOVÁ

ukazuje v její povrchnosti. Jak každý nosí svoje brnění a zároveň má strach ukázat, co pod ním skrývá. A ten jeden, který si to dovolí a stojí za svou pravdou a autenticitou, je lynčován a vysmívají se mu. Každá hra, která se uvádí padesát a více let, má své vlny, kdy se realitě více či méně přibližuje. Pamatuju si, jak jsme na škole se spolužáky četli Čapkovu hru *Ze života hmyzu*. Tehdy jsme se divili, jak už je stará a proč ji uvádět? Když jsem ji viděla znovu před pár dny, říkala jsem si „Doprčic, to je zase tak aktuální!“ Myslím, že podobný osud má i *Idiot*.

Vzala jste si z *Nastasji Filipovny* něco do života? Ptám se proto, že dřívější role Nory ve stejnojmenném Ibsenově intimním dramatu o odcizení muže a ženy vás vedla k zamýšlení se nad vztahy. Vašími slovy, jak nebýt ta hodná holka, co je vždy po srsti a všem

vyhoví, a to i manipulátorovi, se kterým žije.

Promiňte, že se teď asi nepochopitelně směju... Vysvětlím vám to. Poté, co jsem přesvědčivě říkala všechny ty velké pravdy, jsem se sama ocitla v ročním vztahu plném manipulace. Narazila jsem na tvrdou realitu, ve které jsem byla dlouho za poseroutku.

Ani vaše Nora vám v tom nepomohla?
V umění jsem útěchu nehledala. Tak moc jsem se chtěla zachránit! Především jsem

Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku k sobě.

bojovala s tím, jestli si vůbec můžu dovolit z toho vztahu odejít... Nakonec se mi to podařilo loni v červnu. V létě jsem byla ještě zlomená, ale hodně mi pomohlo odjet na Madeiru a dva týdny tam chodit pěšky. S kamarádkou, která byla rozbitá rozchodem po deseti letech, jsme ušly necelých dvě stě kilometrů. Poté jsme se shodly, že nejlepší dovolené na světě jsou ty chodící, takže letos spolu chceme projít jihozápad Irska. A taky že už jsme v půli cesty k psychickému uzdravení. Teď už je mi mnohem líp, ale ještě chvíli žádný vztah hledat nebudu.

Jste už schopna nějaké sebereflexe?
Ještě nevím, co chci, ale vím přesně, co už nikdy nechci.

A to je co?
Jak to jen říct stručně a výstižně? Asi sebestředného kretěna. Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku

k sobě. Po tom toužím. Protože pokud žiju s člověkem, vedle něhož se nenávidím, ubližuju sama sobě... Teď nevím, jestli mám brečet, protože se z toho ještě hojím, nebo se tomu už jen smát?

Možná stačí se jen pousmát. To bývá dobrá známka toho, že jste na cestě ke zdravému odstupu a možná i nadhledu.

Souhlasím. Protože pokud si tohle nezpracujete, může se vám to vrátit s někým jiným. A pokud dalšího manipulátora nerozpoznáte včas, můžete takový vztah prožívat znovu, což opravdu nechcete.

Zmínila jste Irsko – irský folklor a keltská kultura jsou vaše lásky od dětství. Vzpomenete si na nějaký iniciační zážitek, třeba když jste tam byla poprvé?

Poprvé mě tam vzala babička na svátek sv. Patrika, byl to dárek k mým patnáctinám. Moji starší sestru, která v tom věku milovala Paříž, zase vzala tam. Pro mě veliký zážitek, byť jsem tehdy nezažila každodenní Irsko. Dodnes si pamatuju na jeden okamžik, kdy na kaluži plaval uschlý list, dívala jsem se na něj a plná emocí mu řekla: „Závídím ti, že ses narodil a umřel v Irsku.“ Když jsem tam byla podruhé, pamatuju si, jak jsem stála v tamní hospodě, kde hrála živá muzika a celá hospoda zpívala. Rozplakala jsem se štěstím, protože jsem se tam cítila jako doma. No a pak jsem se tetelila blahem, když se mě turisté na ulici ptali na cestu, protože si mysleli, že jsem místní.

To už jste měla vlasy narezato! Rodiče vám v patnácti dovolili obarvit si své plavé blond?

Neptala jsem se jich, cha cha! S kamarádkou jsme se obarvily na táboře šamponem z drogerie, který jsme si koupily na výletě do města. Zatímco na její tmavě hnědé vlasy černá vůbec nechytla, moje hlava úplně zářila!

Když jsem po návratu vyšla z autobusu, naši mě nepoznali. Byli překvapení, ale ne šokováni. A mamka to, myslím, okomentovala slovy „Budeš si muset začít malovat oči!“, protože mi v té výrazné oranžové barvě zapadly.

Byli vaši tolerantní i v jiných věcech?

Naprosto! Kdybych neměla tolerantní rodiče, divadlo bych asi nedělala. Některým spolužákům z dramafáku to jejich rodiče vyloženě zakázali s tím, že musejí jít nejdřív na gymnázium nebo jinou střední školu, která má smysl a dává naději na normální budoucnost. Až pak si můžou zkusit herectví, ale to je do té doby prý určitě přejde... Naši byli úplný opak a podporovali mě ve všem, co jsem chtěla dělat. V patnácti jsem je dokonce testovala,

1, 2 Jako Nastasja Filipovna v *Idioti*
3 Ve hře Nora excelovala v hlavní roli, na fotce s Petrem Panzenbergerem (derniéra v 2024) 4 V roli Karly na rodinných koncertech JFO
5 Ve filmu *Spolu* (2022) hraje sestru autisty v podání Štěpána Kozuba

když jsem se jich ptala, co by dělali, kdybych byla lesba, protože jsem chtěla vědět, jak by reagovali. Reagovali tak úžasně, až mi bylo skoro líto, že lesba nejsem.

K té toleranci – při fotografování k rozhovoru vám bylo v jednu chvíli vidět tetování. Říkala jste mi, že se váš slovenský dědeček nesmí dozvědět, že máte kérku.

Jestli tohle v rozhovoru zůstane, tak mu ale Vlastu nemůžu donést, cha cha! Tatínkova rodina pochází ze Šarišska, z úplného východu Slovenska. A devětaosmdesátiletý děda Východňár si prostě myslí, že tetování lidé patří do vězení. No, co s tím nadělám...

Můžu vědět, co máte vytetováno? Záhledla jsem jen kousek ve výšce žeber a je to tedy dost velké!

Je to abstrakce, která souvisí s mými dvěma nejoblíbenějšími texty – se Slavikem a růží od Oscara Wilda a s Tracyho tygrem od Williama Saroyana. Téma mi zpracovala skvělá tatérka Tereza Štátná z Olomouce, jejíž specifický rukopis se mi moc líbí. Po roce a půl mi původní motiv kolibříka ještě dodělávala, takže z toho vznikl vesmír. Občas trpím úzkostmi a své stavy se snažím vnímat jako počasí, jako bouřku – když může přijít, může taky odejít. K tomu se potřebuju fyzicky držet něčeho vizuálního, abych se tím uklidňovala, takže tetování je takový můj hromosvod. Když vznikalo, byla jsem šťastná. A když zrovna nejsem, držím se za pravý bok a koncentruju se na to, že ten stav zase přejde. **To je inspirativní přístup! O tetování uvažuji od svých čtyřicátin už skoro deset let. Že by za rok jako dárek ke kulatinám?**

Deset let jsem řešila, co si nechám vytetovat, a dalších deset let kam, takže vám rozumím. Nakonec jsem se rozhodla mít tetování na straně přes žebra, přestože se říká, že to tam bolí nejvíc. Je to ale místo, které většinou dokážeme zakrýt kostýmem. Říkala jsem si, že budu-li mít někdy hodně odhalené tělo, bude to v natolik moderní hře, že by tetování

FOTO MARTIN KUŠNÝ A ARCHIV K. JANOVICOVÉ

nemělo vadit. A v historické inscenaci, kde by vadilo, přece nebudu mít odhalená žebra. A bum! V Idiotovi mám na sobě hned první kostým s nahými zády! Snažím se to sice různě maskovat, ale pozorný divák si všimne.

Mně to ale vůbec nevadilo! Z fotografování pro Vlastu mi utkvěl ještě jeden okamžik. Fotograf Jiří Zerzoň vám průběžně ukazoval snímky ve foťáku a vy jste se divila, že už vůbec nevypadáte jako dívka, ale jako mladá paní. Prožíváte nějak svoje Kristovy roky?

To ani ne, myslela jsem to čistě vizuálně. Vidím, jak se měním, a beru to jako výzvu. Je pro mě důležité naučit se stárnout, protože nesouhlasit se svým věkem a nepřijmout ho je cesta do depresí. Proč bych tohle měla dělat sama sobě?!

Někdy je těžké být upřímná sama k sobě. Když jsem se ptala režisérky Lenky Jaborské, naší společné dobré známé, jaká vlastně jste, napsala mi krásnou větu: „Kamča je srdečná, poctivá a upřímná až do nebe.“ V jednom rozhovoru jste řikala, že upřímnost by měla jít ruku v ruce s citlivostí.

Lenky si moc vážím a je pro mě krásné, co vám napsala. A k té citlivosti – vždycky když jsme se hádali s bývalým, ptala jsem se ho, proč je na mě tak zlý? Pokaždé mě šlehl svým argumentem: „Já nejsem zlý, já jsem upřímný!“ Víc už to asi není potřeba rozvádět.

Rozumím. V letošní sezoně účinkujete poprvé na rodinných koncertech Janáčkovy filharmonie Ostrava, které právě Lenka režisruje. Hrajete Karlu, sestřenku Vládi Janáčka a tedy neter Leoše Janáčka, a my jsme si vás celá rodina rychle oblíbili.

To mě moc těší! Celý ten projekt je nádherný. A když děti přijdou občas v minifráčku, můžu na nich oči nechat! Je krásné, jak se pro ně staly nedělní koncerty velkou událostí, kdy si jdou poslechnout klasickou hudbu. Dost to prožívám, jsem totiž cítá, kterou třeba smyčce vždycky rozplácou.

Já tuhle sizela dojetím, když operní pěvkyně Johana Černohorská zpívá-la ústřední melodii z Krkonošských pohádek. Jedenáctiletá dcera mi pak šeptala: „Mami, to dáš!“

Chápu vás, taky jsem měla na krajíčku. A to jsem byla na jevišti, kde vás to tolik nedojímá, protože se musíte soustředit na roli.

Když jsme u těch dětí, překvapilo mě, že už přes deset let děláte vedoucí na letních dětských táborech!

Bohužel už nedělám. Vyměnil se hlavní vedoucí, který si na mou pozici vzal svou kamarádku. Mívala jsem na starost celotáborový program, hrozně mě to bavilo a naplňovalo. Dávala jsem do toho kus sebe, takže mi zlomilo srdce, že jsem musela odejít. Na druhou stranu, jedny dveře se zavřou a druhé otevřou. Tím, že jsem loni nebyla na táboře, jsem mohla odjet na Madeiru, která pro mě byla v tu dobu důležitější. Prožít svůj smutek tam než ho kvůli táboru potlačit a pak se vrátit domů, kde by na mě čekal nezpracovaný. Letos mě přátelé lákají na měsíc do Japonska, kam bych jet nemohla, kdybych musela dál organizovat tábory. Myslím, že vše plyne správným směrem.

Jako rodačku z Českých Budějovic, která žije mezi Ostravou a Opavou, mě samo sebou zajímá, proč jste se odtud vrátila do rodné Ostravy? V Jihočeském divadle jste měla čtyřleté angažmá hned po studiu na DAMU.

Zdá se, že pro nás obě platí cimrmanovské „V Českých Budějovicích by chtěl žít každý...

tedy kromě mě!“, cha cha! V Budějovicích se žije nádherně, ale dostala jsem nabídku angažmá v Ostravě (od roku 2021 je ve stálém angažmá činohry NDM, pozn. aut.). K tomu jsem se v Ostravě zamilovala, což sice záhy skončilo, ale už jsem tu zůstala. Taky se mi stýskalo po rodině, přece jen jsem byla pryč

6 Z pěší poznávacíky Madeiry (2025) 7 Se sestrou Julií a Cenou Thálie, ve vlaku domů den po předávání cen (2024) 8 V milovaném Irsku (2023)

KAMILA JANOVIČOVÁ (33)

• Divadelní i filmová herečka. Stálé angažmá má v NDM v Ostravě. Spolupracuje s Janáčkovou filharmonií.

• Jako mladý talent získala Cenu Thálie 2024 (kategorie pro činoherce do 33 let). Za hlavní roli v Noře má Cenu Jantar 2023.

• Hraje v pohádkách Tajemství staré bambitky, filmu Spolu, thrilleru Samhain, seriálu Zoo...

• Absolventka Janáčkovy konzervatoře a DAMU.

• Pochází z Ostravy, kde žije.

• Miluje cestování a irskou kulturu, její masožravá rostlina se jmenuje Vlastička.

osm let. Obě babičky už byly v pokročilém věku, chtěla jsem být s nimi víc a jsem moc ráda, že jsem si je ještě stihla užít... Po matuřitě jsem odcházela do Prahy s tím, že se už nikdy nevrátím, protože jsem Ostravu vnímala jako stokrát prozkoumanou díru. Za těch osm let se ale kulturně proměnila natolik,

že jsem z toho byla po návratu úplně pafl! V ostravském divadle je mi dobře a vážím si toho, že můžu pracovat v netoxickém prostředí, což není u divadel úplná samozřejmost. Na druhou stranu nechci, aby tohle angažmá bylo moje poslední. Cestu jinam teď nehledám, a jestli ta změna někdy přijde, tak přijde. Nevadilo by mi přesunout se do Prahy, ale nechci tam jen proto, abych byla v hlavním městě. Musela bych

v té změně vidět smysl.

Kamilo, děkuju za tak otevřený a místý intimní rozhovor, mile jste mě tím překvapila.

Nevidím důvod mlčet o svém soukromí, i když to nemusí být vždy příjemné. Říkat věci jinak, než jsou, je pro mě ale ztráta času. Moje cesta je teď být sama sebou. Když nebudu, zaujmu lidi kolem sebe jen tím, jaká se navenek dělám, a ne tím, jaká doopravdy jsem. ●

12/2026

vlasta

TV
program
uvnitř
od 23. 3.
do 29. 3.

TÉMA

Češky v rumunských horách

Jak se jim žije
v Banátu mezi
šporákem
a internetem

*Umíte si
nastavit
hranice?*

JASMÍNA
HOUDEK
PROZRAKUJE,
CO FUNGUJE
NA OBRANU

PÁR SNŮ maso & bylinky

K JEMNÝM MASŮM,
JAKO JE DRŮBEŽÍ ČI
KRÁLÍČÍ, SE HODÍ ZELENÉ
KOŘENÍ NEJVÍC

ROZHOVOR

Kamila Janovičová

„Nevidím důvod mlčet o svém
soukromí, i když to nemusí být
vždy příjemné,“ říká herečka

Vše plyne správným směrem

Do povědomí televizních diváků se dostala jako Anička z Tajemství staré bambitky. Kamila Janovičová je ale hlavně oceňovaná divadelní herečka, které sedí i těžké role vášněmi zmítaných žen. Nebojí se ani facek při zkoušení, aby pak byla v roli věrohodnější. Povídaly jsme si právě o emocích na jevišti, ale i v osobním životě.

TEXT HANA HALFAROVÁ FOTO JIŘÍ ZERZON

Setkaly jsme se na konci února v ostravské kavárně hned po její zkoušce. V generálovém týdnu zkoušela v Národním divadle moravskoslezském (NDM) náročnou hru Bůh, která se týká eutanazie.

Krásná kytička!

Koupila jsem si ji cestou za vámi, abych si udělala radost. A už jsem si objednala kakao, to mě taky povzbudí! Až se pak rozloučíme, zase se půjdu učit text a dělat změny změn... Prostě náročný týden.

Děkuju, že jste si v něm našla čas i na Vlastu. O čem konkrétně Bůh je?

Hlavní postavou je osmasedmdesátiletý muž, kterému před třemi lety zemřela žena a který už nechce dál žít. Na jevišti se koná zasedání etické

komise, která by měla rozhodnout, zda může zdravý člověk žádat o eutanazii. Diváci si vše vyslechnou, a protože se během představení stanou také členy komise, o pauze hlasují, zda by mu usmrcení na jeho vlastní žádost dovolili (v ČR je eutanazie protiprávní a je považována za vraždu, pozn. aut.).

Koho hrajete?

Členku etické komise – lékařku, která je proti eutanazii, naopak je zastánkyní paliativní medicíny. Chce, aby se investovalo do péče o nevyléčitelně nemocné, kteří by měli umírat důstojně.

Vy osobně byste to hlavní postavě dovolila?

Když se chce zabít, ať je to raději za lékařské asistence, než aby skákal z mostu nebo třeba naboural do jiných aut, přičemž by ohrozil další lidské životy. Na druhou stranu, co když pak bude chtít eutanazii zdravá dvacetiletá žena jen proto, že jí nešťastná láska zlomila srdce? Stejně těžké otázky si vlastně klade i moje postava.

To jste tedy začaly ztěžka...

Mně už to ani nepřijde. Jak v tom žiju dva měsíce a texty omíláme pořád dokola, jdou emoce trochu stranou.

Každopádně jste mě navnadila, na Boha si určitě zajdu. V lednu jsem vás viděla v premiéře Dostojevského Idioty, kde hrajete hlavní ženskou postavu Nastasju Filipovnu. Četla jsem, že i toto zkoušení bylo pro vás náročné, ale krásné.

Bylo krásnější, než jsem doufala, a náročnější, než jsem si myslela. Hlavně v tom, abych se dostala na její nejspodnější vrstvu.

Kdo Nastasja Filipovna skutečně je a co cítí, když pohoršuje ostatní, kterých si neváží.

A ještě miň si váží sama sebe. Navenek tvrdá, uvnitř křehká a zraněná. Místo toho, aby se léčila, rozhodne se ubližovat ostatním.

Jak si k tak složitým a rozporuplným postavám hledáte cestu?

U všech postav si ji hledám víceméně až do generálek. Když jsou méně složitě, jdu klidně a pomalu. U Nastasji Filipovny jsem měla pocit, že musím spěchat, abych vyzkoušela co nejvíce hereckých poloh. S Petrou Panzenbergerem (v roli jejího partnera Rogožina, který ji nakonec z vášně zavraždí, pozn. aut.) jsme si během zkoušení dokonce dávali facky, abychom našli způsob, jakým jsou naše postavy schopny navzájem komunikovat. Na jevišti jsme spolu vlastně pořádku, ale pořádný dialog nevedeme ani jeden. Facky nakonec neprosly přes pana režiséra, cha cha, který řekl, že energie mezi námi je čitelná i bez bití.

Má pravdu, mě z vás až mrazilo. Co k Nastasji Filipovně cítíte?

Hlavně lítost. Chtěla bych ji dopřát to, po čem touží. Obejmout ji a říct jí „Nemůžeš za to, že tě někdo v mládí rozbil!“ (byla zneužívána svým opatrovníkem Tockim, pozn. aut.). A že to, jak se chová, není řešení, ale cesta do pekel. Nakonec zemřela rukou Rogožina, ale dovedla se k tomu sama, mohla včas odejít s knížetem Myškinem a tím se zachránit.

V čem Idiot nadčasově přitáhne současné publikum?

Každý si z něho vezme něco trochu jiného, ale pojítkem je obraz společnosti, kterou

Kamila
JANOVICOVÁ

ukazuje v její povrchnosti. Jak každý nosí svoje brnění a zároveň má strach ukázat, co pod ním skrývá. A ten jeden, který si to dovoli a stojí za svou pravdou a autenticitou, je lynčován a vysmívají se mu. Každá hra, která se uvádí padesát a více let, má své vlny, kdy se realitě více či méně přibližuje. Pamatuju si, jak jsme na škole se spolužáky četli Čapkovu hru *Ze života hmyzu*. Tehdy jsme se divili, jak už je stará a proč ji uvádět? Když jsem ji viděla znovu před pár dny, říkala jsem si „Dopřic, to je zase tak aktuální!“ Myslím, že podobný osud má i *Idiot*.

Vzala jste si z *Nastasji Filipovny* něco do života? Ptám se proto, že dřívější role Nory ve stejnojmenném Ibsenově intimním dramatu o odcizení muže a ženy vás vedla k zamýšlení se nad vztahy. Vašími slovy, jak nebýt ta hodná holka, co je vždy po srsti a všem

vyhoví, a to i manipulátorovi, se kterým žije.

Promiňte, že se teď asi nepochopitelně směju... Vysvětlím vám to. Poté, co jsem přesvědčivě říkala všechny ty velké pravdy, jsem se sama ocitla v ročním vztahu plném manipulace. Narazila jsem na tvrdou realitu, ve které jsem byla dlouho za poseroutku.

Ani vaše Nora vám v tom nepomohla?
V umění jsem útěchu nehledala. Tak moc jsem se chtěla zachránit! Především jsem

Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku k sobě.

bojovala s tím, jestli si vůbec můžu dovolit z toho vztahu odejít... Nakonec se mi to podařilo loni v červnu. V létě jsem byla ještě zlomená, ale hodně mi pomohlo odjet na Madeiru a dva týdny tam chodit pěšky. S kamarádkou, která byla rozbitá rozchodem po deseti letech, jsme ušly necelých dvě stě kilometrů. Poté jsme se shodly, že nejlepší dovolené na světě jsou ty chodící, takže letos spolu chceme projít jihozápad Irska. A taky že už jsme v půli cesty k psychickému uzdravení. Teď už je mi mnohem líp, ale ještě chvíli žádný vztah hledat nebudu.

Jste už schopna nějaké sebereflexe?

Ještě nevím, co chci, ale vím přesně, co už nikdy nechci.

A to je co?

Jak to jen říct stručně a výstižně? Asi sebestředného kretěna. Pro mě je zásadní mít vedle sebe člověka, se kterým cítím i lásku

s sobě. Po tom toužím. Protože pokud žiju s člověkem, vedle něhož se nenávidím, ubližuju sama sobě... Teď nevím, jestli mám brečet, protože se z toho ještě hojím, nebo se tomu už jen smát?

Možná stačí se jen pousmát. To bývá dobrá známka toho, že jste na cestě ke zdravému odstupu a možná i nadhledu.

Souhlasím. Protože pokud si ohle nepracujete, může se vám to vrátit s někým jiným. A pokud dalšího manipulátora nerozpoznáte včas, můžete takový vztah prožívat znovu, což opravdu nechcete.

Zmínili jste Irsko – irský folklor a keltská kultura jsou vaše lásky od dětství. Vzpomenete si na nějaký iniciační zážitek, třeba když jste tam byla poprvé?

Poprvé mě tam vzala babička na svátek sv. Patrika, byl to dárek k mým patnáctinám. Moji starší sestru, která v tom věku milovala Paříž, zase vzala tam. Pro mě veliký zážitek, byť jsem ehdy nezažila každodenní Irsko. Dodnes si pamatuju na jeden okamžik, kdy na kaluži plaval uschlý list, dívala jsem se na něj a plná emocí mu fukla: „Závidím ti, že ses narodil a umřel v Irsku.“ Když jsem tam byla podruhé, pamatuju si, jak jsem stála v tamní hospodě, kde hrála živá muzika a celá hospoda zpívala. Rozplakala jsem se štěstím, protože jsem se tam cítila jako doma. No a pak jsem se setelila bláhem, když se mě turisté na ulici ptali na cestu, protože si mysleli, že jsem místní.

To už jste měla vlasy narezato! Rodiče vám v patnácti dovolili obarvit si své plavé blond?

Neptala jsem se jich, cha cha! S kamarádkou jsme se obarvily na táboře šamponem z drogerie, který jsme si koupily na výletě do měsíka. Zatímco na její tmavě hnědé vlasy černá růbec nechytila, moje hlava úplně zářila! Když jsem po návratu vyšla z autobusu, naši mě nepoznali. Byli překvapení, ale ne šokováni. A mamka to, myslím, okomentovala slovy „Budeš si muset začít malovat oči!“, protože mi v té výrazné oranžové barvě zapadly.

Byli vaši tolerantní i v jiných věcech?

Naprosto! Kdybych neměla tolerantní rodiče, divadlo bych asi nedělala. Některým spolužákům z dramaťáku to jejich rodiče vyložene zakázali s tím, že musejí jít nejdřív na gymnázium nebo jinou střední školu, která má smysl a dává naději na normální budoucnost. Až pak si můžou zkusit herectví, ale to je do té doby prý určitě přejde... Naši byli úplný opak a podporovali mě ve všem, co jsem chtěla dělat. V patnácti jsem je dokonce testovala,

1, 2 Jako Nastasja Filipovna v *Idiotovi*
3 Ve hře Nora excelovala v hlavní roli, na fotce s Petrem Panzenbergerem (daniéra v 2024) 4 V roli Karly na rodinných koncertech JFO
5 Ve filmu *Spolu* (2022) hraje sestru autisty v podání Štěpána Kozuba

když jsem se jich ptala, co by dělali, kdybych byla lesba, protože jsem chtěla vědět, jak by reagovali. Reagovali tak úžasne, až mi bylo skoro líto, že lesba nejsem.

K té toleranci – při fotografování k rozhovoru vám bylo v jednu chvíli vidět tetování. Říkala jste mi, že se váš slovenský dědeček nesmí dozvědět, že máte kárku.

Jestli tohle v rozhovoru zůstane, tak mu ale Vlastu nemůžu donést, cha cha! Tatínkova rodina pochází zo Šarišska, z úplného východu Slovenska. A devětaosmdesátiletý děda Východňár si prostě myslí, že tetování lidé patří do vězení. No, co s tím nadělám...

Můžu vědět, co máte vytetováno? Záhledla jsem jen kousek ve výšce žeber a je to tedy dost velké!

Je to abstrakce, která souvisí s mými dvěma nejoblíbenějšími texty – se Slavikem a rúzi od Oscara Wilda a s Tracého tygrem od Williama Saroyana. Téma mi zpracovala skvělá tatérka Tereza Štátná z Olomouce, jejíž specifický rukopis se mi moc líbí. Po roce a půl mi původní motiv kolibříka ještě dodělávala, takže z toho vznikl vesmír. Občas trpím úzkostmi a své stavy se snažím vnímat jako počasí, jako bouřku – když může přijít, může taky odejít. K tomu se potřebuju fyzicky držet něčeho vizuálního, abych se tím uklidňovala, takže tetování je takový můj hromosvod. Když vznikalo, byla jsem šťastná. A když zrovna nejsem, držím se za pravý bok a koncentruju se na to, že ten stav zase přejde.

To je inspirativní přístup! O tetování uvažuju od svých čtyřicátin už skoro deset let. Že by za rok jako dárek ke kulatinám?

Deset let jsem řešila, co si nechám vytetovat, a dalších deset let kam, takže vám rozumím. Nakonec jsem se rozhodla mít tetování na straně přes žebra, přestože se říká, že to tam bolí nejvíce. Je to ale místo, které většinou dokážeme zakrýt kostýmem. Říkala jsem si, že budu-li mít někdy hodně odhalené tělo, bude to v natolik moderní hře, že by tetování

FOTO MARTIN KUSNÁ A ARCHIV K. JANOVICHOVÉ

nemělo vadit. A v historické inscenaci, kde by vadilo, přece nebudu mít odhalená žebra. A bum! V Idiotovi mám na sobě hned první kostým s nahými zády! Snažím se to sice různě maskovat, ale pozorný divák si všimne. **Mně to ale vůbec nevadilo! Z fotografování pro Vlastu mi utkvěl ještě jeden okamžik. Fotograf Jiří Zerzoň vám průběžně ukazoval snímky ve fotáku a vy jste se divila, že už vůbec nevypadáte jako dívka, ale jako mladá paní. Prožíváte nějak svoje Kristovy roky?**

To ani ne, myslela jsem to čistě vizuálně. Vidím, jak se měním, a беру to jako výzvu. Je pro mě důležité naučit se stárnout, protože nesouhlasit se svým věkem a nepřijmout ho je cesta do deprese. Proč bych tohle měla dělat sama sobě?!

Někdy je těžké být upřímná sama k sobě. Když jsem se ptala režisérky Lenky Jaborské, naší společné dobré známé, jaká vlastně jste, napsala mi krásnou větu: „Kamča je srdečná, povětivá a upřímná až do nebe.“ V jednom rozhovoru jste říkala, že upřímnost by měla jít ruku v ruce s citlivostí.

Lenky si moc vážím a je pro mě krásné, co vám napsala. A k tě citlivosti – vždycky když jsme se hádali s bývalým, ptala jsem se ho, proč je na mě tak zlý? Pokaždé mě šlehl svým argumentem: „Já nejsem zlý, já jsem upřímný!“ Víc už to asi není potřeba rozvádět.

Rozumím. V letošní sezoně účinkujete poprvé na rodinných koncertech Janáčkovy filharmonie Ostrava, které právě Lenka režíruje. Hrajete Karlu, sestřenku Vlády Janáčka a tedy neteř Leoše Janáčka, a my jsme si vás celá rodina rychle oblíbili.

To mě moc těší! Celý ten projekt je nádherný. A když děti přijdou občas v minifráčku, můžu na nich oči nechat! Je krásné, jak se pro ně staly nedělní koncerty velkou událostí, kdy si jdou poslechnout klasickou hudbu. Dost to prožívám, jsem totiž cizí, kterou třeba smyčce vždycky rozplácou.

Já tuhle sízela dojetím, když operní pěvkyně Johana Černošská zpívala ústřední melodii z Krkonošských pohádek. Jedenáctiletá dcera mi pak šeptala: „Mami, to dáš!“

Chápu vás, taky jsem měla na krajíčku. A to jsem byla na jevišti, kde vás to tolik nedojímá, protože se musíte soustředit na roli.

Když jsme u těch dětí, překvapilo mě, že už přes deset let děláte vedoucí na letních dětských táborech!

Bohužel už nedělám. Vyměnil se hlavní vedoucí, který si na mou pozici vzal svou kamarádku. Mívala jsem na starost celotáborový program, hrozně mě to bavilo a naplňovalo. Dávala jsem do toho kus sebe, takže mi zlomilo srdce, že jsem musela odejít. Na druhou stranu, jedny dveře se zavřou a druhé otevřou. Tím, že jsem loni nebyla na táboře, jsem mohla odjet na Madeiru, která pro mě byla v tu dobu důležitější. Prožít svůj smutek tam než ho kvůli táboru potlačit a pak se vrátit domů, kde by na mě čekal nezpracovaný. Letos mě přátelé lákají na měsíc do Japonska, kam bych jet nemohla, kdybych musela dál organizovat tábory. Myslím, že vše plyne správným směrem.

Jako rodačku z Českých Budějovic, která žije mezi Ostravou a Opavou, mě samo sebou zajímá, proč jste se odtud vrátila do rodné Ostravy? V Jihočeském divadle jste měla čtyřleté angažmá hned po studiu na DAMU.

Zdá se, že pro nás obě platí cimrmanovské „V Českých Budějovicích by chtěl žít každý...“

tedy kromě mě!“ , cha cha! V Budějovicích se žije nádherně, ale dostala jsem nabídku angažmá v Ostravě (od roku 2021 je ve stálém angažmá činohry NDM, pozn. aut.). K tomu jsem se v Ostravě zamilovala, což sice záhy skončilo, ale už jsem tu zůstala. Taky se mi stýskalo po rodině, přece jen jsem byla pryč

KAMILA JANOVIČOVÁ (33)

- Divadelní i filmová herečka. Stálé angažmá má v NDM v Ostravě. Spolupracuje s Janáčkovou filharmonií.
- Jako mladý talent získala Cenu Thálie 2024 (kategorie pro činoherce do 33 let). Za hlavní roli v Noře má Cenu Jantar 2023.
- Hraje v pohádkách Tajemství staré bambitky, filmu Spolu, thrilleru Samhain, seriálu Zoo...
- Absolventka Janáčkovy konzervatoře a DAMU.
- Pochází z Ostravy, kde žije.
- Mluje cestování a irskou kulturu, její masožravá rostlina se jmenuje Vlastička.

osm let. Obě babičky už byly v pokročilém věku, chtěla jsem být s nimi víc a jsem moc ráda, že jsem si je ještě stihla užít... Po maturitě jsem odcházela do Prahy s tím, že se už nikdy nevrátím, protože jsem Ostravu vnímala jako stokrát prozkoumanou díru. Za těch

osm let se ale kulturně proměnila natolik, že jsem z toho byla po návratu úplně pať! V ostravském divadle je mi dobře a vážím si toho, že můžu pracovat v netoxickém prostředí, což není u divadel úplně samozřejmost. Na druhou stranu nechci, aby tohle angažmá bylo moje poslední. Cestu jinam teď nehledám, a jestli ta změna někdy přijde, tak přijde. Nevadilo by mi přesunout se do Prahy, ale nechci tam jen proto, abych byla v hlavním městě. Musela bych v té změně vidět smysl.

Kamilo, děkuju za tak otevřený a místy intimní rozhovor, mile jste mě tím překvapila.

Nevidím důvod mlčet o svém soukromí, i když to nemusí být vždy příjemné. Říkat věci jinak, než jsou, je pro mě ale ztráta času. Moje cesta je teď být sama sebou. Když nebudu, zaujmu lidi kolem sebe jen tím, jaká se navenek dělám, a ne tím, jaká doopravdy jsem. ●

vlasta 17

6 Z pěší poznávacíky Madeiry (2025) 7 Se sestrou Julií a Cenou Thálie, ve vlaku domů den po předávání cen (2024) 8 V milovaném Irsku (2023)

